5 Bani în România.-10 bani în străinătate

ICGB

6 PAGINI

Anul XXXI.-No. 206.-Luni 29 Iulie 1913

ABONAMENTE

ROMÂNIA		STRĂINĂTATE
Lei		Lei
4.65	3 luni	10.-
9.15	6 luni	20.-
18.—	Un an	40.-

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

ANUNCIURI
PAGINA III
Linia corp 7 Bani 50
Idem pag. IV „ 35
Inserţii şi reclame 3,50 linia
Anunciuri sau informaţiuni mortuare după mărime de la 60-150 lei

Redacţia şi Administraţia: 11, str. Brezoianu — Bucureşti —

Bucureşti, 27 Julie 1913

In jurul chestiei revizuirei

Marea chestiune la ordinea zilei era de a se şti dacă tratatul de pace din Bucureşti va mai da sau nu va mai da loc, va mai face sau nu va mai face obiectul unor tratative între puteri, în scopul de a fi modificat, rectificat — sau cum se mai chiamă — în unele din dispoziţiunile lui.

Părerea care a prevalat, şi care este cu multă şi strânsă logică argumentată, e că o asemenea eventualitate *nu* se va produce. Totuşi este un fapt, că două cel puţin dintre marile puteri au făcut cunoscut că *îşi rezervă* dreptul de revizuire, şi dintre acestea mai ales Austro-Ungaria ar stărui în această revendicare.

Dar e interesant să vedem ce zice în această privinţă chiar un ziar vienez, „Neues Wiener Journal", în numărul său dela 7 August, anunţând încheierea păcii: — „Nu este admisibil, chiar dacă puterile *şi-ar rezerva* dreptul de revizuire a condiţiilor de pace, ca să-şi facă în realitate uz de el. Căci aceasta nu s'ar putea întâmpla de cât într'o conferinţă orientală, şi este cu totul imposibil ca marile puteri să convină la aşa ceva"... Ziarul citat nu este, ce e drept, un organ oficios, — dar el exprimă cu atât mai mult şi mai liber părerea raţională ce domneşte chiar în Austria, asupra soarteî *rezervării* dreptului de intervenire din partea unora dintre puteri.

A rămas aproape numai presa ungurească, sau cel puţin o parte a ei, care pare-că din gelozie faţă de strălucitul succes al României (ziarul vienez mai sus citat numeşte ziua încheierii păcii "o zi de glorie" pentru ţara noastră) — coboşte mereu a intervenţie; — dar e mult mai probabil că ea nu face decât a-şi lua dorinţele pismaşe drept realitate, — şi când „Budapesti Hiralpi", de pildă, anunţă că Rusia ar fi hotărât pe Franţa să se pronunţe şi ea pentru revizuire, credem mai de grabă că adevărul va fi tocmai contrarul, adică: Franţa va reuşi să convingă *ea* pe Rusia, pentru neintervenire, — după cum chiar Austro-Ungaria va fi probabil convinsă în acelaş sens de către Germania.

Mai este şi acest argument, foarte plausibil că: chiar şi cele două puteri cari au notificat la Bucureşti *rezervele* lor, Austro-Ungaria şi Rusia, *nu* sunt înţelese asupra punctelor anume cari ar fi să facă obiectul revizuirii sau al eventualelor modificări. In privinţa înţelegerii dintre România şi Bulgaria nu se ridică, ce e drept, absolut nici o obiecţiune, în această privinţă acordul cel mai deplin există între toate puterile; — dar dacă Austro-Ungaria ar dori o revizuire a tratatului de pace, ar dori-o în detrimentul Serbiei, pe când Rusia n'ar admite o revendicare a bulgarilor din această parte, ci numai din partea Greciei.

Iată dar atâtea şi atâtea consideraţii cari toate convergează spre concluziunea că o revizuire a tratatului de pace din Bucureşti din partea puterilor va fi cu neputinţă.

Mai zice ziarul vienez, şi zic şi altele: — „România a devenit şi rămâne stăpână situaţiunei; oamenii ei de Stat au făcut de ruşine într'un chip strălucit diplomaţia europeană, aşa cum ea a fost reprezintată la Londra"... — Triumful ei, credem şi noi, va rămânea întreg, necontestat şi *nerevizuit*, — cu toate dorinţele geloziilor şi cobirilor pătimaşilor.

E adevărat că în toate acestea pot să fie şi îngrijorări pentru viitoarele interese ale puterilor vecine, cari ar fi mai bucuroase să nu vadă pornite lucrurile spre o înţelegere sau chiar alianţă, între statele din sud-estul Europei; dar interesele se opun interese, şi succesul definitiv va trebui să fie cu acelea, cu cari este şi dreptatea.

Soldaţi bulgari răniţi în lupta dela Pecevo, întorcându-se în patrie, la Dobrici, devenită acum provincie românească

SCHIŢE şi NUVELE

LA RAZBOI

de MESTUGEAN

De când cu războiul balcanic, în casă nu se mai vorbea decât de oraşe luate cu asalt, de răniţi, de morţi, de izbânzi şi înfrângeri.

Petrişor le asculta pe toate cu mare atenţie. Deşi numai de 8 ani, peripeţiile crâncenului război îl interesaŭ în cel mai înalt grad. Il înflăcărau, în deosebi, izbânzile şi era pururi partizanul armatelor triumfătoare.

In atmosfera de praf de puşcă în care trăia de atâta timp, îşi lăsase deoparte toate jocurile-i obicinuite, şi nu-l mai atrăgeaŭ de cât exerciţiile militare.

Petrişor formase un întreg pluton cu copiii din împrejurimi. Cu bicornul său de hârtie în vârful căruia era înfipt un panaş multicolor, cu spada-i falnică cu care era încins şi cu aru-i sever şi neîngăduitor, Petrişor semăna cu un mic Napoleon.

De aceea el era foarte ascultat de micii lui soldaţi. In pluton domnea o disciplină desăvârşită. Şi disciplina era cu atât mai greu de ţinut cu cât în rândurile combatanţilor eraŭ şi fetiţe, cele mai multe desculţe. Dar, ce are a face? Amazoanele lui Petrişor eraŭ şi ele ascultătoare şi la comanda căpitanului: „înainteee... marş!" porneau cu paşi cadenţaţi, milităreşte, ca şi ceilalţi soldaţi, adevăraţii soldaţi din pluton.

Şi Petrişor, cât era el de sever, nu bătea. Bătaia era cu desăvârşire exclusă din pluton. El înţelegea să-şi instruiască oamenii cu duhul blândeţei şi cu răbdare.

Când se isprăveaŭ exerciţiile, începea defilarea pe care Petrişor o primea călare pe calul său de lemn, cu privirea ţintă pe trupă şi cu mâna dreaptă rezemată colo în şold ca un adevărat general.

Defilările eraŭ comandate totdeauna de Lache, locotenentul său ,care nu avea decât 7 ani şi câteva luni.

•

Când, în ziua de 21 Iunie, s'a decretat mobilizarea şi aŭ început să sune clopotele şi să bată tobele, când înfrigurarea războiului cuprinse toată suflarea românească, făcând pe toţi bravii ostenî ai ţăreî să alerge sub drapel, Petrişor înţelese numaî decât că sosise ziua cea mare în care trebuia să se jertfească pentru patrie, el şi plutonul său mixt.

Acum nu mai era vorba de turcî, de bulgarî şi sârbî; acum era vorba de românî şi el, Petrişor, era român până în măduva oaselor.

In casă era o însufleţire de neînchipuit. Petrişor avea doî fraţi, ambiî ofiţerî de rezervă, carî urmaŭ să plece imediat pe câmpul de bătaie. Nimenî nu băgă în seamă pe micul Napoleon, toată lumea fiind ocupată cu preparativele pentru plecarea celor doî rezerviştî.

Nimenî nu bănuia cu câtă putere bătea inima lui Petrişor, care nu mai avea decât un singur gând: să meargă la bătălie, să moară pentru ţară!

Toată lumea plângea la plecarea celor doî fraţi aî săî, mai ales mama lor.

Când veni rândul lui Petrişor să fie îmbrăţişat, el îşi trase spada şi salută milităreşte cum se cuvine unui ostean adevărat şi strigă din răsputeri: Nicule, Barbule, „înainteee marş...!"

Petrişor petrecu o noapte foarte agitată, visând numaî tunuri şi baionete sclipitoare, şiruri nesfârşite de soldaţi voioşi, cum văzuse el trecând pe dinaintea lui Vodă la un 10 Maî.

Cum se sculă, dis de dimineaţă, dete, fără a pierde vremea, ordinul de mobilizare.

Plutonul se strânse imediat şi se înşiră pe maidanul din apropiere.

Petrişor, maî grav ca niciodată, explică trupeî că a sosit momentul când fiecare trebuie să-şi facă datoria către ţară şi că trebuie ca toţi să fie gata pentru a doua zi spre a porni la bătălie.

— Voî, le zise fetiţelor, nu veţî intra în bătălie, veţî sta maî la o parte, ca să îngrijiţî de noî.

Restul zileî o petrecu cu spor, dând instrucţiî în privinţa preparaţiunilor şi comandând exerciţiile în vederea apropiatelor lupte. Apoî se retrase dând întâlnire pentru a doua zi dimineaţa.

•

A doua zi, cum se sculă, Petrişor îşi luă gheozdanul de şcolar, transformat în raniţă, bicornul de hârtie, steagul, toate pregătite de cu seară, se furişă binişor din casă fără să fie simţit de nimenî, cu ferma convingere că se duce la bătălie. In entuziasmul său nu-şi luă rămas bun nici de la părinţi. Poate avea el şi oare carî presimţirî că ar putea să fie împiedecat.

Când ajunse în maidan, nimenî. Ce-înseamnă aceasta?—gândi Petrişor şi începu să măsoare maidanul în lung şi lat.

Nu trecu mult însă şi veni Lache, locotenentul, complect echipat şi el. Maî sosi şi Lizica, fata bucătăresei din colţ, desculţă şi cu ochiî umflaţi de somn.

Se ţinu un scurt consiliu de război.

— Ce-î de făcut, Petrişor?

— Lasă-î mă Lache, că sunt nişte fricoşi.

— Atunci?

— Mergem numaî noî.

— Dar pe Lizica o luăm?

— Nu, că-î mică şi apoî n'are nici ghete.

Şi ceî doî voluntarî porniră înainte după ce sărutară frumos pe Lizica, cum se face înainte de plecare în război. Fetiţa, înduioşată, începu să plângă, în supremul moment al despărţireî, ştergându-şi ochiî albaştrî cu mânuşiţele-î murdare şi făcându-şi pete maarî negre pe obrăjorî.

Petrişor şi Lache mergeaŭ voioşî înainte, cântând „Deşteaptă-te române" şi turburând liniştea dimineţeî cu strigătele lor de bucurie. Steagul tricolor fâlfâia în mâinele lui Petrişor.

Abea ieşiţi pe bulevard, şi ceî doui băieţaşi întâlniră un batalion întreg mergând spre frontieră.

Bucuria copiilor nu maî cunoscu nicî o margine. Ei se descoperiră şi aclamară armata. Apoî se luară după urmele ei, Petrişor fâlfâind tot timpul steagul ce ţinea în mână.

Nu trecu mult şi ajunseră la câmp deschis. Când armata se opri spre a resufla o clipă, se oprirâ şi voluntarii noştri. Petrişor scoase proviziile din raniţă şi mâncă împreună cu Lache cu o poftă nebună, făcând planul apropiatelor bătălii.

Şi cu ce armată pleca el la război? cu o armată adevărată.

— Bine că n'aŭ venit, mă Lache zice Petrişor, făcând aluziî la plutonul său; sunt prea micî şi n'aŭ ghete.

Şi porniră înainte cu armata.

De la un timp însă, cam rămâneaŭ la coadă. De unde până acum vre-o două ore eraŭ în frunte, alături de gornistî, acum rămâseseră ceî din urmă.

— Ce-î de făcut Petrişor? întrebă Lache, care simţia că-l părăseaŭ puterile.

— Lasă că-î ajungem noî când se vor maî opri.

Şi lăsară ca trupa să treacă înainte şi să dispară în norul de praf al şoseleî.

Ceî doî copiî maî mult căzură, ruptî de oboseală, pe pajiştea de la marginea şoseleî la umbra unuî salcâm, unde isprăviră şi restul proviziei.

— Ce ne facem Petrişor? întrebă din nou Lache.

— Ce vreî să ne facem? la război ca la război. Şi apoî, trebue să maî treacă soldaţi pe aicî, ne luăm după ei şi gata.

Şi, într'adevăr, nu trecu mult şi se auzîră sunând niste goarne. In zare se ridicase un nor de praf în care se distingea o linie neagră, nesfârşită, care înainta.

— Soldaţiî! Lache, Soldaţiî! strigă Petrişor şi începu să sară de bucurie.

Copiiî alergară întru întâmpinarea armateî pe care o salutară cu strigătele de urale. Petrişor avea steagul în mâna stângă şi sabia în cea dreaptă.

In urma unuî ordin al colonelului armata se opri pentru popas.

Rândurile se stricară. Copiiî se pierduseră printre sutele de soldaţi. Aceştia nu-şi puteaŭ explica prezenţa celor doî copiî în rândurile lor.

In momentul acela Petrişor se simţi, deodată, apucat de mână.

— Strengarule, ce cauţi aci? Era chiar Nicu, fratele lui Petrişor, a cărui surprindere nu maî avu margini când văzu pe frăţiorul său, atât de departe de casa părintească.

— Ce cauţi aci, micule? spune, repetă el.

— Mă duc la bătălie.

— Eşti nebun, întoarce-te acasă.

— Nu, mă duc la bătălie; vine şi Lache.

Partea cea maî grea era că Nicu nu vedea niciun mijloc pentru a trimete pe copiî înapoî la Bucureşti.

Din fericire, în momentul acela trecea pe şosea o trăsură mânată de un domn.

Nicu opri trăsura şi explică conducătoruluî toată afacerea cu fuga copiluluî de acasă. Proprietarul trăsureî, un om bun la inimă, el însuşi tată de copiî, râse de aventură şi se însărcină cu transportarea copiilor la casele lor.

Dar Petrişor nu voia să se întoarcă cu niciî un chip.

— Nu mă întorc acasă, vreaŭ să merg la bătălie.

— Nu ţi-e milă de mama?

— Nu mi-e milă, vreau să merg la bătălie.

Şi nu luă loc în trăsură de cât când i se spuse că va fi dus nu acasă ci la regimentul unde se primesc voluntariî ceî micî.

Abea ajunşi la bariera oraşului, şi Petrişor ca şi locotenentul său, răzbiţi de neodihnă, dormeau duşi.

Sosiţi acasă, ei n'aŭ simţit de cât ca prin vis, sărutările şi mustrările mamelor şi cum aŭ fost duşi la paturile lor şi culcaţi.

Chestiunea e că, a doua zi dimineaţă Petrişor, când se trezi din somn, începu să-şi frece ochiî nevenindu-î să creadă că se află în patul său.

I se deşteptară însă încetul cu încetul amintirile şi simţindu-se păcălit, începu să ţipe şi să facă un scandal enorm.

Nu se consolă de cât când tatăl său îi făgădui să-î cumpere arme noi şi să-l trimeată la bătălie îndată ce se va face ceva maî mare.

Din ziua aceea însă, Petrişor, am arătat la vreme că întinderea ei se sporeşte cu 7.500 km. p.; avem astfel, azî, o suprafaţă de aproximaiv 140.000 km. p., şi o populaţiune de aproape 8 milioane locuitorî.

Suprafaţa şi populaţiunea ţărilor balcanice după războiu

Cifrele de maî jos vor da cititoruluî o idee despre suprafaţa şi populaţiunea ţărilor balcanice, în urma nouluî războiu care s'a terminat prin încheerea păceî din Bucureşti.

Cifrele sunt, firesţe, aproximative deocamdată, în ce priveşte Albania, de oarece graniţele nouluî Stat încă n'aŭ fost fixate definitiv.

Bulgaria, care avea în trecut o populaţiune de 4.300.000 locuitorî pe o întindere de 96.300 km. p., va avea 5 milioane de suflete pe o întindere de 125 miî km. p.

Serbia, care avea o populaţie de aproape 3 milioane de suflete şi o suprafaţă de 48.000 km. p., va avea 4.200.000 locuitorî, pe un teritoriu de 91.000 km. p.

Grecia capătă avantagiî maî mariî decât toate celelalte State beligerante. De la o suprafaţă de 64.500 km. p., cât avea înainte, ea va avea 120.000 km. p.; populaţiunea ei, de la 2.700.000 oameni, ajunge la 4.700.000.

Muntenegrul, de la 9.000 km. p., cât avea înainte, va avea azî 17.000 km. p., adică aproape îndoit; populaţiunea a sporit, în aceeaşi proporţie de la 300.000 suflete la 600.000 suflete.

In ce priveşte ţara noastră, am arătat la vreme că întinderea ei se sporeşte cu 7.500 km. p.; avem astfel, azî, o suprafaţă de aproximaiv 140.000 km. p., şi o populaţiune de aproape 8 milioane locuitorî.

Un mitropolit grec fugit din Bulgaria

Foto-„Julietta"

Mitropolitul grec FOTIOS

Am anunţat la timp că mitropolitul grec Fotios din Doiran a fost luat prizonier de către bulgarî când au părăsit acel oraş, carî l'au dus la Etriopol, unde l'au aruncat în închisoare.

Acolo, mituind pe jandarmî, a fugit din temniţă şi a dat peste trupele române.

A. S. R. Printul Ferdinand, aflând de odiseea prelatului grec, i-a pus la dispoziţie un automobil cu care a venit în Bucureşti.

Un detaşament român atacat de bulgari

Călăraşi, 26 Iulie.

Un funcţionar român din Silistra, care a venit prin Călăraşi, îmi comunică un caz grav. Iată despre ce-i vorba:

Acum trei zile, un detaşament din grănicerii carî fac garnizona la Silistra, sub comanda d-lui maior Voiculescu, plecând prin comunele vecine Silistrei pentru rechiziţiuni, a fost atacat între comunele Acadânlar şi Curi-Bunar de o ceată de 300 ţărani bulgari călări, înarmaţi cu puşti, carî aŭ descărcat asupra detaşamentului nostru mai multe focuri de armă, fără a face vre-o victimă. Detaşamentul nostru ripostând o ucis un bulgar, iar pe doui i-a rănit grav. Ceilalţi însă aŭ dispărut într'o pădure.

Faptul, aşa cum l-a descris, de şi îl am de la o persoană demnă de încredere, îl daŭ sub rezervă neavând mijlocul de a-l controla.

Coresp.

Morţi pentru patrie

Foto-„Julietta"

Locot. Ştefan Hrubes

din reg. 3 Olt, mort pe câmpul de operaţiunî, în apropiere de Vraţa. Defunctul era docter în drept şi licenţiat în ştiinţele comerciale şi consulare.

Fântână monumentală

R.-Vâlcea, 26 Iulie

In parcul comunal din localitate, vis-à-vis de statuia lui Alexandru Lahovary, d. Nicolae I. Croitorescu, proprietar şi funcţionar din R.-Vâlcea, construeşte o fântână monumentală în memoria marelui Voevod Constantin Brâncoveanu, fost Domnitor al Ţăriî Româneşti. Această grandioasă fântână va fi inaugurată în ziua de 15 August, zi în care în anul 1714 numitul Voevod şi fiiî săî aŭ fost omorâţi în temniţa celor 7 turnurî din Ţarigrad, pentru că nu aŭ voit să părăsească legea creştinească.

La această mare festivitate, vor lua parte d. prefect al judeţului, d. primar al oraşului cu întregul consiliu comunal, şi toate notabilităţile oraşului, osebit donatoriî şi cetăţenii.

Inscripţia acesteî fântânî monumentale, săpată cu litere de aur este următoarea:

„In anul 1913, când flacăra războiului ardea în balcanî şi armata română a ocupat Bulgaria, pentru a impune ordinea în locul anarhieî sângeroase, Eu Nicolae I. Croitorescu, cu vrerea şi mila lui Dumnezeu, am zidit din temelie această fântână, prin donaţiune benevole, spre pomenirea marelui Voevod şi bun creştin Constantin Brâncoveanu şi a tot bun şi luminatul său neam".

Valoarea acesteî lucrărî artistice trece de 3.500 lei, fiind în întregime din piatră de Câmpulung şi granit.

Un proces de milioane la Dorohoi

Dorohoi, 26 Iulie

Timp de două zile tribunalul local S. V., compus din d-niî I. T. Liciu, jude instructor şi M. Balasan, judecător de sedinţă, grefier fiind d. N. Munteanu, a avut de desbătut un proces senzaţional.

De Carol M. Fischer, fiul cunoscutului milionar Marcu Fischer, a intentat la tribunalul nostru treî acţiunî împotriva d-luî Faust Michaelis, exportator, domiciliat în oraşul Drezda (Saxonia). Prin două acţiunî, d. Fischer tinde să anuleze contractul de sub arendare al moşiilor Miorcani-Răcăuţi, intervenit între d-sa şi d. Michaelis, şi actul de gaj pe averea de pe aceste moşii pentru motivul că aceasta din urmă a călcat clauzele ambelor acte şi nicî nu i-a achitat suma din actul de gaj.

Prin a treia acţiune, care a format obiectul discuţieî 2 zile la tribunal, d. Fischer a cerut, ca o măsură ce se impune pentru bunul mers al exploatăreî moşiilor, numirea unuî sequestru judiciar, care să scoată administraţiunea din mâinele d-luî Faust Michaelis, până la tranşarea definitivă a proceselor de fond.

Motivul invocat în această acţiune este că F. Michaelis, datorită uneî detestabile administraţiunî, a înstrăinat averea de pe moşii.

D. Carol M. Fischer s'a prezentat asistat de d-niî avocaţî G. Marcu şi Osvald. Teodoreanu (Iaşi), carî, în pledoariile d-lor, aŭ arătat utilitatea numireî unuî sequestru judiciar, dată fiind încrederea ce inspiră chipul cum a dovedit Faust Michaelis că ştie să administreze moşiile.

D. avocat G. G. Burghele, din partea societăţeî moşneî locale, care în calitate de creditoare a d-luî Fischer, a făcut intervenţie în acest proces, s'a raliat în totul la numirea unuî sequestru judiciar, pentru motivul că această măsură este şi în interesul creditorilor.

O altă intervenţie tinzând la respingerea acţiunei a fost făcută de Banca Românească din Galaţi în calitate de creditoare gagistă. In numele acesteî bănci a pledat d. avocat Ernest Cunano, cerând respingerea procesului.

D. avocat Mateî B. Cantacuzino (Iaşi), din partea d-luî Faust Mihaelis, a conchis la respingerea acţiuneî d-luî Fischer pentru numirea sequestruluî.

Tribunalul, după două zile de desbateri, a pronunţat astăzî hotărârea prin care admite acţiunea d-luî Carol M. Fischer, numind ca sequestru judiciar pe d. G. Ioanescu, căruia i-a fixat drept onorar 6 la sută din venit.

Bruno

Acte patriotice

Societatea de asigurare „Generala", văzând că cu ocaziunea uneî recunoaşteri, pe câmpul de operaţiunî a armateî noastre din Bulgaria, aŭ fost răniţi: un locotenent, un subofiţer (sergent) şi aŭ dispărut patru soldaţi de cavalerie, a adus la cunoştinţa ministeruluî de războiu că îî pune la dispoziţie o sumă de 10.000 leî, spre a fi împărţită cum va crede de cuviinţă între supravieţuitoriî familiilor acestor prime victime ale actualuluî războiu.

Te-Deumul de azî

Azî, Duminică, la orele 12, se va oficia la Sf. Mitropolie din Capitală un *Te-Deum* cu prilejul încheeriî păcii balcanice.

Vor lua parte d-niî miniştri, membriî delegaţiunilor carî au semnat tratatul de pace, membriî corpuluî diplomatic, casa civilă şi militară a M. S. Regeluî, primarul Capitaleî, ofiţeriî generalî aflaţi în garnizoană, membriî curţilor de Casaţie, apel, conturi, precum şi toţi demnitariî ţăreî.

Serviciul divin va fi oficiat de I. P. S. Mitropolitul primat, asistat de toţi diaconiî mitropoliei.

D. SIMOS

Deputat în Camera elenă şi directorul ziaruluî „Patris", sosit cu delegaţia greacă

LUNA CEA MARE

de A. D. XENOPOL

Din adâncul vremilor apuse răsună prin goarna celor de azî chemarea noastră spre locul ce ni se cuvine în sânul popoarelor omenireî. Prin o scuturare energică am aruncat de pe noî juvinele ce se hrăneau, din sângele nostru. Am gustat pentru întâia dată plăcerea de a răsufla din fundul plămânilor, când am putut înlătura de pe pieptul nostru muntele apăsător al uneî politicî străine ce numaî de interesele noastre nu putea să caute şi când am repetat încă odată marele momente din trecutul nostru pe care s'a săult şi s'a clădit în veacurî fiinţa statuluî român.

Că doar nu din ascultare şi din acte de supunere a fost el înfiripat, ci din o veşnică răsvrătire contra voinţelor străine.

A început cu descălecarea, răsvrătire contra Ungurilor, punând între noî şi ei crestele Carpaţilor şi sădind la umbra lor sămânţa zemislitoare a statelor române: Moldova şi Muntenia. Prin nişte lupte uriaşe s'au menţinut aceste state contra puterilor duşmane ce căutau să ne copleşească şi dacă acele lupte n'au putut păstra neatârnarea lor, cel puţin atât au înfiorat pe duşman, că le-au respectat fiinţa, şi astfel poporul românesc a putut să se strecoare prin urgia vremilor până în pragul zilelor noastre ca închegare etnică deosebită şi originală în sânul neamurilor străine care tindeau numaî decât a ne înghiţi.

Aşa a făcut Mircea cel Bătrân care şi întinsese domnia şi peste Dunăre asupra Silistreî şi la vale până către Adrianopole, făcând să se cutremure înfricoşătoare pe atunci putere turcească.

Aşa au făcut Vlad Ţepeş a cărui figură cruntă ne întunecă mărirea lui ca apărător al Munteniei contra vestitului cuceritor al Constantinopoleî, Mahomed al II-lea. Aşa maî ales Ştefan cel Mare care în lunga lui Domnie de aproape jumătate de veac apără mica lui ţărişoară de toţi balaurii care se repeziseră ca s'o înghită. Tot aşa au făcut Ion Vodă cel cumplit, care dacă a căzut în lupta lui pentru neatârnare, aceasta a datorit-o numaî trădăreî boerilor săî. Aşa Mihaî Viteazul care a izbutit pentru un moment să plănteze contra voinţeî şi a Turcilor şi a Nemţilor, steagul Daciei unificate pe creştetul Carpaţilor.

Tot prin acte de energie şi de răsvrătire în contra soarteî vitrige şi luptând noî ceî micî şi slabî contra celor maarî şi puternicî, am izbutit la 1821 a scăpa de Grec, la 1848 a înfrunta puterea cea uriaşă a Rusieî şi a revendica cu o tărî eşărî seamăn drepturile noastre la viaţă; încât şi Europa — surda Europă — trebui să le audă. La 1859 îndrăsnisem noî care aveam drept armată 4000 de soldaţi şi un singur tun, a înfrunta voinţa Europeî întregî şi a alege pe colonelul Alexandru Cuza ca Domn în ambele ţărî române — ba-chiar amestecând în această înfruntare şi ascuţişul uneî bătăi de joc îl aleserăm în Iaşi sub numele de Alexandru Cuza iar în Bucureşti sub acel de Cuza Alexandru. Apoî Domnia însuşî a luî Cuza-Vodă ce este altceva decât un şir de acte de nesupunere la voinţa puterilor, acte pe care cu toate acestea ele fură silite a le recunoaste! La 1866 tot în contra voinţeî maî ales a Austrieî am întronat dinastia Hohenzollernilor din care au răsărit astăzî fala şi paveza României. In chestia Dunăreî, am refuzat soluţia patronată de Austria şi a rămas lucrurile pe voia noastră.

Când Austria în mod necorect ne-a închis graniţele pentru vitele noastre, am răspuns cu aceeaşî măsură declarându-l războî vamal şi am silit-o să revie la concepţiunî mai drepte. Chiar în 1877 hotărârea noastră de a ne alia cu Rusia, a fost datorită propriei noastre înboldiri, şi bine am făcut, căcî deşi prin un act de nedreptate pripită din partea aliatei noastre, ea ne-a luat Basarabia, am scăpat existenţa noastră grav periclitată prin războiul ruso-turc.

Lunga serie istorică a desvoltăreî poporuluî român a tins totdeauna către neatârnare, către determinarea prin noî înşine a destinelor noastre. Şi această serie istorică trebuia să ajungă la actul cel mare de conştiinţă de sine, de ascultare de propriile interese şi de apărare prin propriile noastre puteri, dovedit prin marele eveniment îndeplinit în ziua de 22 Iunie 1913: *Mobilizarea armatei noastre*. Această mobilizare cum este ştiut a fost făcută cu adâncă neplăcere a vecineî noastre, împărăţie Habsburgică, şi împotriva tuturor stăruinţelor eî de a nu o face.

Şi ce rezultat minunat a adus această hotărâre a noastră de a lucra pe propria-ne seamă şi nu maî mult ca instrument al politiceî străine.

Maî întâî ne-a dat putinţa de a ne cunoaşte însăşî pregătirea minunată războinică pe care armată şi popor o păstrăm în trup şi în suflet. Ne-a arătat apoî destoinicia cea extraordinară a corpurilor technice care aŭ executat cu cea maî mare precizie şi ferite de orice accident două lucrărî uriaşe. Intâî transportarea la malurile Dunăreî a jumătate de milion de oameni cu toate cele trebuitoare în scurta clipită de o săptămână şi apoî a doua lucrare, aruncarea podurilor peste Dunăre pe o lăţime de 1350 metri în 7 ore jumătate, ispravă ce pare a fi împrumutată din poveştî, când se duraŭ podurî de aur peste ape, suflate din gura balaurilor.

Nu maî puţin minunată este capturarea brigadeî bulgare de către cavaleria noastră, care aŭ silit-o să se predea prin o manoperă dibace, fără încercare, măcar, de împotrivire Alexandru Cottescu, D. Mironescu, Generalii Mustaţă şi Bogdan sunt nume care strălucesc în flăcărî vii sub luminele cele maî ale comandantuluî de căpeteniе al armateî de operaţiî principele Ferdinand şi ale şefuluî Statuluî major, generalul Averescu.

Bineînţeles că focul care alimentează toate aceste luminî este acel ce arde în mintea şi inima cea înţeleaptă a stâlpuluî statuluî, Regele nostru iubit, care a adus la îndeplinire cuvintele cuprinse în mesagiul din anul trecut: „Glasul României va fi ascultat".

In scurtul răstimp de o lună de zile, România a izbutit să-şi întindă hotarele cu 7500 kilometri patraţi şi a întări graniţa sa strategică despre Bulgaria. Dar rezultatul mult maî mare a străduinţelor sale a fost adunarea congresuluî balcanic din Bucureşti şi încheerea păceî între statele războinice: pace care a adus oprirea vărsăreî sângeluî şi încetarea grozăviilor îndeplinite de oameni înverşunaţi, liniştirea întregeî Europe, readucerea în albia lor a tuturor intereselor zdruncinate, reluarea relaţiilor paşnice, reîndrumarea comerţuluî, reînvierea industrieî şi liniştirea atmosferei trebuitoare producerilor intelectuale.

Acest rezultat imens, răspândirea liniştei în Europa tulburată a dovedit, că Europa a lucrat cu înţelepciune, când nu a împiedecat pe România de a lua pe seama ei rezolvirea conflictuluî balcanic şi a lăsat-o pe dânsa să întocmească echilibrul acesteî părţi a lumeî, atât de necesar propriei ei existenţi.

Dacă România a izbutit în marea ei misiune aceasta este datorită în primul loc minunateî sale oştirî, care a răspuns la chemarea ei cu cel maî mare avânt susţinută de porunca întregului popor, căcî numaî atunci armatele sunt puternice, când este în dosul lor sufiarea învietoare a neamuluî întreg. Ofiţeriî şi soldaţi s'aŭ întrecut cu toţii în dorinţa de a se jertfi pentru ţara din care fac parte şi aŭ dovedit pe lângă vitejia sădită în sufletul lor prin o fericită moştenire din străbuni şi o doză de cultură semănată de învăţătoriî neamuluî din fruntea piramideî intelectuale până la ceî maî din urmă reprezentanţi aî ei, lucrare în care ofiţeriî români aŭ cel dintâî loc. Intr'un cuvânt România s'a dovedit că hrăneşte pe pieptul ei un popor cu instincte puternice ale rasei, cu o minte ageră şi deşteaptă şi cu un tezaur de cunoştinţi care-l pune în fruntea neamurilor din Orientul Europeî.

Nu doar de geaba ne tragem noî obârşia din vitejiî Daci şi din mintea Romană!

Nu credem însă că cu încheerea păcei s'a sfârşit rolul României şi maî ales nu acel al guvernului actual, condus cu cea maî desăvârşită destoinicie de domniî Titu Maiorescu şi Take Ionescu.

Ţară şi guvern trebuie să-şi dea acum silinţa a constitui alianţa balcanică sub conducerea României. Numaî atunci când acest mare act, politic va fi adus la îndeplinire, vom putea privi cu mândrie la opera săvârşită şi atunci va veni timpul ca guvernul actual să cedeze locul — celuî liberal — care şi acela va avea de făptuit o lucrare foarte grea: punerea în armonie a rezultatuluî dobândit în politica exterioară cu nevoile lăuntrice, răsărite tocmaî pe drumul ce am călcat.

Incheegarea acestor fapte va aşeza poporul nostru în faţa lumeî întregî pe temelia de încredere şi admiraţie ce i se cuvine; iar Regele Carol iubitul şi înţeleptul nostru suveran va fi întrunit sub uriaşa luî Domnie înmânuchiarea actelor maarî care vor îndruma poporul nostru, pe calea revendicărilor, pe calea mareî Românii şi poate chiar pe acea a unuî mare imperiu latin în Orient.

Frumoasă nuntă de aur va fi nunta celebrată de Suveranul nostru — căcî desigur mândra luî mireasă România va avea în acea zi sfântă ca podoabă, nădejdea tuturor ţărilor române.

Cursele vapoarelor române dela Constanţa-Balcik

Precum am anunţat, serviciul maritim român a organizat curse cu vapoarele noastre de la Constanţa la Balcic, pe timp de 8 zile care aŭ început de la 26 Iulie curent, în condiţiunile următoare:

Plecarea din Constanţa la 7,30 dimineaţa, soseşte la Balcic la ora 1 d. a.

Dela Balcic pleacă la ora 4,30 p. m. şi soseşte la Constanţa la ora 9 seara.

Biletele dus şi întors costă: Cl. I 36 leî, cl. II 21,60.

Pentru dus cl. I 20 leî, cl. II 12 leî, cl. III 4 leî.